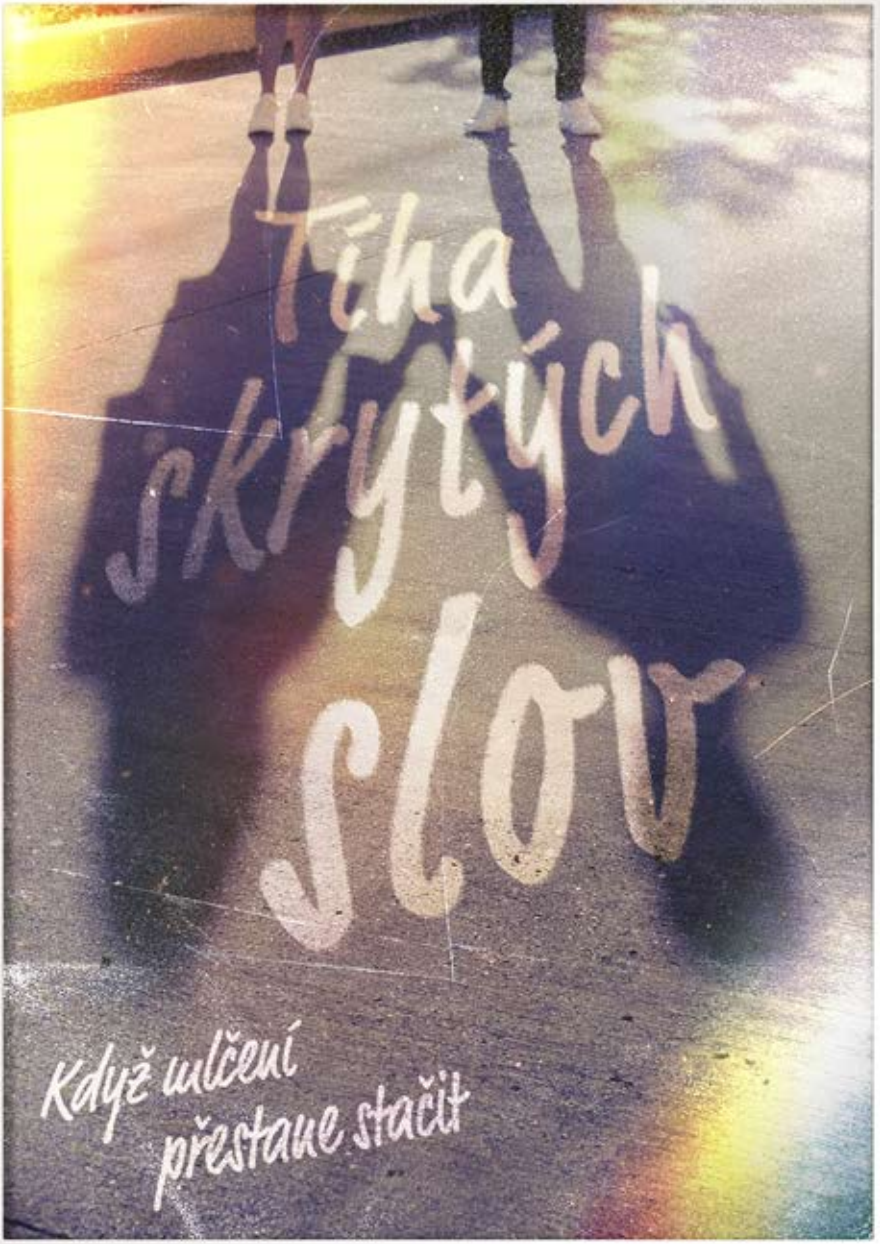

ERIN STEWART

přeložila Tereza Kupková

Tíha skrytých slov

Erin Stewart

Tíha skrytých slov

přeložila Tereza Kupková

KING COOL

Copyright © 2022 by Erin Stewart

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Tereza Kupková, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8559-9

Pro mou maminku,
díky níž jsem objevila krásu slov
a pronikla do tajů jejich užití
a která mě naučila věřit ve vlastní sílu.

Obklopená vlnami nahmatám sestřinu ruku.

„Mám strach.“ Můj tenký hlásek odnáší voda – a mě spolu s ním.

Oceán mě vtahuje do svých hlubin, dál a dál od břehu. Jsme až moc daleko.

Alicina dlaň mi však nabízí útočiště.

„Chyť se mě,“ vydechne. „Čeká nás dobrodružství.“

A já jí věřím, protože je mi teprve šest a ona je moje o hodně moudřejší a odvážnější osmiletá sestra. Nechám se přesvědčit, že jsme průzkumnice dalekých moří, že se vracíme z objevitelské výpravy. Nechám se od ní vést, ačkoli mi slaná voda proniká do pusy, do uší, prostě všude.

Ruku v ruce zápolíme s vlnami.

A pak najednou ležíme v písku. Je u mě tatínek a nadává. Plácá mě do zad. Volá moje jméno tak hlasitě, až mě z toho rozbolí hlava.

Lily. Lily. Lily.

Rozkašlu se a plivu mořskou vodu.

Tatínek klesne na kolena a obejme nás. Tiskne mě tak silně, až se mi zdá, že mě snad rozmačká. Choulíme se k sobě na pláži a táta brečí. Nevím to jistě, ale mám dojem, že jsou to slzy štěstí.

„To je dobrý, tati,“ snažím se ho utěšit o poznání silnějším hláskem. „Vypravily jsme se za dobrodružstvím! Měly jsme pro strach uděláno!“

Tím ho rozpláču ještě víc a teď se k němu přidá i Alice, což vůbec nedává smysl, protože ona je přece ze všech nejstatečnější.

O deset let později se znovu ocitnu na pobřeží. Tentokrát sama.

Dnes žádný průzkum dalekých moří. Žádné dobrodružství.

Jen vlny narážející na břeh, stopky a mé nohy tiše a pravidelně dopadající na chodník. Vtom se mi rozzáří displej telefonu, píše mi Alice: Lily. Kde jsi?

Neodpovím. Chci se soustředit, běžet ještě rychleji.

Ještě dál.

Líp než jindy.

Dokud mi svaly nevypoví službu a já se konečně neobrátím zpátky k domovu.

Najdu ji na podlaze v koupelně. Vztahuje ke mně ruku s žiletkou mezi prsty a ze rtů jí splývají tichá slůvka. Pořád dokola opakuje:

Mrzí mě to

Mrzí mě to

Mrzí mě to

Zůstanu stát jako solný sloup. Pohled na krev, která jí stéká ze zápěstí a putuje po dlaždicích, mě naprosto paralyzuje.

Pomoz mi, *zasténá.*

Jako ve zpomaleném filmu ji otřu ručníkem. Snažím se zastavit krvácení. Najít jeho zdroj. Jenže moje třesoucí se ruce všechno jen zhoršují. Jasně červené skvrny na kůži. Šmouhy na podlaze.

Pomoz mi.

Jenže netuším jak. Tuhle zesláblou verzi mojí statečné starší sestry vůbec nepoznávám.

„Tati!“ Můj hlas se v koupelně ječivě rozléhá, zní cize a prostupuje ho panika.

Takhle nás tu táta nakonec najde: Alicina hlava mi spočívá v klíně, na rukou mám její krev a společně čekáme na někoho, kdo tohle všechno dokáže spravit.

Táta ji vezme do náruče. Když ji odnáší dolů, nohy jí ochable visí a kapky krve dopadají na schody jako drobečky, které značí cestu v pohádce. Naloží ji do auta. Bleskově odjíždějí.

Pokusím se vyčistit Alicinu krev z dlaždic v koupelně. Z koberce. Ze sebe.

Rudá mizí ve výlevce, ozvěna její tiché prosby o pomoc však přetrvává. Zní mi v hlavě čím dál hlasitěji, nejradši bych ji přehlušila zoufalým výkřikem. Ale udržím se. Musím být silná. Kvůli Alici. Kvůli taťkovi.

A jelikož nic dalšího udělat nemůžu, alespoň jí ustelu postel.

Pak ještě jednou.

Znovu

a znovu.

Celkem šestnáctkrát.

Dokud není dokonalá.

A když už je peřina pěkně uhlazená, její rohy pedantsky zastrčené pod matraci a polštáře naklepané, opět své dílo poničím.

Jen abych ho mohla znovu opravit.

Kapitola 1

Po dvou měsících od toho psycha v koupelně začínám zjišťovat, že znepokojivou rychlostí ztrácím půdu pod nohama.

Slovo *ztrácím* používám záměrně a samozřejmě metaforicky, došla jsem totiž k závěru, že nástup šílenství je navzdory našim výmluvným idiomům proces, nikoli jednorázová událost.

Ztratit nervy.

Ztratit hlavu.

Přijít o zdravý rozum.

Šílenství vás tedy neskolí jako blesk z čistého nebe. Připomíná spíš mrholení, které na vás pozvolna útočí kapku po kapce, aniž byste to zaznamenali, dokud nelapáte po dechu v náhlém a děsivém zjištění, že se topíte ve vlastních myšlenkách.

Občas mě napadá, jestli se právě takhle necítila Alice. Neměla jsem čas se jí na to zeptat, protože ji táta odvezl uprostřed noci a zamířil s ní rovnou do léčebného zařízení Fairview. Jasně, mohla jsem jí poslat jeden z těch deseti miliard e-mailů, které jsem rozepsala a zase vymazala, nebo jsem se mohla přidat k tátovi a své sestřičce Margot a zajet za ní během pravidelných týdenních rodinných návštěv, ale to jsem kategoricky odmítla.

Nejde o to, že bych ji *nechtěla* vidět, ale rozhodně ji nechci vidět *takhle*, mezi „problémovou mládeží“ na místě,

které podle webových stránek slibuje, že dá mou starší ségru do kupy pomocí jízdy na koni a cvičení důvěry v místním parčíku.

Takže se ještě minimálně měsíc – do doby, než se Alice z toho tábora pro labilní teenagery vrátí domů – nedozvím, jestli v tom vlaku mířícím do města bláznů pořád ještě sedíme společně. V tuhle chvíli vím jen to, že já, Lily Larkinová, ve zralém věku šestnácti let, pomalu, ale zatraceně jistě přicházím o rozum.

„Prostě se uvolni." Sam odhodí svoje pouzdro s houslemi na lavici vedle mě a udělí mi tutéž radu, jakou mi dává už od prváku. „Ta tvoje žilka na čele už zase tepe zlostí."

„S tímhle mi uvolnění moc nepomůže," odseknu, aniž bych vzhlédla od kartiček s poznámkami, kam jsem si zapsala jednotlivé verše svojí básně pro dnešní prezentaci.

Sam mi kartičky vyškubne z ruky. „Z pozice nejlepší přítelkyně je mou svatou povinností zachránit tě před sebou samou."

Oženu se po ní, ona mi však chvatem jako z karate sekne do paže a zastrčí si kartičky do zadní kapsy džínsů.

„Je to jenom jedna známka. Tak klídek, Lil."

„Nikdy to není jenom jedna známka," namítnu a promnu si spánek, abych si alespoň dočasně ulevila od napětí, které mi svírá hlavu. V duchu si zapíšu poznámku: *musím* se pořádně prospat. „Ne každej z nás má to štěstí, že dostal do vínku nefalšovanej hudební talent, jako máš ty."

Sam otevře pusu a demonstrativně zvedne do vzduchu prsty, z nichž tři má obalené náplastí.

„Haló? Výsada hrát první housle taky něco stojí, víš?"

„Takže mi prosím tě neříkej, že jde jenom o jednu známku, jedno sólo nebo cokoli jinýho. Úspěch je jako nikdy nekončící dominovej efekt. Když ti chybí jeden jedinej dílek

nebo se ti do sestavy vloudí sebemenší nedokonalost, celá věc jde do háje."

Sam se zamračí. „Trochu depresivní."

„Ale pravdivý."

Nepomáhá ani to, že studujeme ve výběrovém programu, což znamená, že naše domino padá mnohem rychleji. Žádné přestávky. Ani chvilka oddechu. Každý jeden kousek musí dokonale zapadnout na své místo. No jo, když se člověk na konci základky „nespecializuje" třeba na hru na housle nebo plavání, jeho životní dráha nestojí na těch správných základech.

„Možná bys měla trochu ubrat a přestat to tak hrotit," navrhne Sam. „Vidíš tu snad někoho jiného, kdo by takhle vyšiloval?"

Jako na zavolanou se na vedlejší židli s žuchnutím sveze Kali, až po uši zahrabaná do svých lístečků s poznámkami. V dětství jsme byly nejlepší kámošky, dokud se na střední škole neukázalo, že jsme spíš úhlavní přítelkyně. Obě máme slabost pro slovní hříčky a neustále spolu soupeříme v tom, která z nás získá lepší skóre ve slohovkách nebo v třídních žebříčcích úspěšnosti. Takže jo, jsme kámošky, ale náš vztah by se dal vystihnout úslovím *Drž si svou konkurenci u těla*.

„Tak co, připravená?" zeptá se mě Kali, aniž by vzhlédla.

Jako bych neponocovala do dvou do rána, abych tyhle verše sesmolila – a znova a znova je upravovala. Pokaždé když už jsem doufala, že mám hotovo, se někde vynořila kaňka nebo špatně použitá mezera nebo milion jiných důvodů, proč začít zase od píky. A tak pořád dokola, dokud ta báseň nebyla dokonalá.

„Jasně že je připravená," odpoví Sam za mě. „*Vždycky* se nakonec vytasí s materiálem na jedničku s hvězdičkou."

Povzbudivě mi stiskne paži. V tu chvíli do třídy vpluje skupinka studentů a studentek spolu s vousatým učitelem,

kterého neznám, a chystají se zaujmout místa v zadní řadě lavic. Učitel je však mávnutím ruky pošle zpátky dopředu, kam se nakonec se vzdorovitým mumláním přesunou.

Využiju situace, kdy Sam na ty nečekané vetřelce pátravě zírá, a rychle jí sáhnu do kapsy pro svoje kartičky. Ruce jí okamžitě vystřelí vzhůru a věnuje mi nesmírně zklamaný pohled, ale to už si naposledy rychle pročítám vlastní řádky, které budu muset za pár minut přednést před celým osazenstvem třídy. Při tom pomyšlení se mi nepříjemně stáhne žaludek. Ačkoli abych byla upřímná, poslední dobou ho mám mírně stažený neustále.

Paní Giffordová, jejíž výraz i kudrnaté rudé vlasy jsou dnes ještě bujnější než obvykle, několikrát tleskne, aby si získala naši pozornost. Nově příchozí představí jako studenty uměleckého programu a toho vousatého muže jako pana Friedmana, učitele výtvarky. Žádný div, že jsem ho nepoznala. V učebně výtvarné výchovy jsem vlastně nikdy nebyla, protože 1) mám v podstatě nulové umělecké cítění a 2) kvůli výběrovému studiu a běžeckým tréninkům mám tak nadupaný rozvrh, že na nějakou nepovinnou výtvarku už mi vážně nezbývá čas.

Giffordová nám oznámí, že studenti výtvarného oboru jsou tu kvůli něčemu „nesmírně vzrušujícímu“, a dá nám pár minut na to, abychom si naposledy zopakovali své básně. Mám však silné podezření, že za její benevolentností stojí dosud plná plechovka dietní koly, kterou si dennodenně dopřává. Dokonce si ani nevšimne Damona, který vklouzne na židli hned za mnou. Pozdě jako vždycky.

„Vidíte ho?“ prohodí a nakloní se k nám, jako bychom byli uprostřed rozhovoru.

„A koho?“ zajímá se Kali o poznání zpěvavějším hlasem, protože *OMG! Vždyť je to Damon!* Je do něj zabouchnutá už od páté třídy. Nikdy mi neodpustila ten politováníhodný měsíc v prváku na střední, kdy jsem s ním chodila, protože

jsem nejspíš věřila, že pod hulvátskou slupkou dříme kluk, který za to stojí. Spoiler: spletla jsem se.

Je to po všech stránkách kolosální idiot.

„Toho psychouše," vysvětlí děsivým hlasem jako z hororu. Dlouze upije ze svého energeťáku (populární nakopávač, k němuž se třeťáci s oblibou uchylují během poslední vyučovací hodiny) a kývne směrem ke klukovi, který přišel spolu s umělci. Na hlavě má zářivě žluté sluneční brýle, jimiž si stáhl kštici černých vlasů a které mu teď poskakují v rytmu ruky divoce čmárající po skicáku.

„Překvapuje mě, že ho vůbec pustili dovnitř," utrousí Kali.

„Koho?" pořád nějak nejsem v obraze.

„Micaha Mendeze přece. Z jeho bývalý školy ho vykopli. Slyšel jsem, že ho našli stát na útesu Mrtvýho muže. Chtěl… no, však víte…" Damon si demonstrativně přejede prstem po krku.

Kali se k němu nakloní blíž a zašeptá: „V Undergroundu jsem četla," spustí a na mysli má bulvární žumpu v podobě webové stránky, kde lidé sdílejí nejnovější drby z Ridgelinské střední, „že na minulý škole se totálně sesypal. Jakože poldové a tohle všechno."

„A já zase slyšel," přisadí si Damon šeptem dostatečně hlasitým na to, aby ho zaslechl i kluk se slunečními brýlemi ve vlasech, „že mu šplouchá na maják. Minulej rok byl zavřenej ve cvokárně."

Útroby se mi sevřou tak silně, že málem spadnu ze židle.

„Říká se tomu léčebna, ty idiote," zasáhne Sam. Vrhne po mně pohled plný porozumění, ale já se rychle odvrátím, protože nechci, aby si naší kradmé komunikace všiml i Damon. Sam je jediná, kdo o Alici ví, a tak to taky musí zůstat. Nerada bych, aby se špinavé prádlo naší rodiny dostalo až mezi splašky Ridgelinského undergroundu.

Momentálně si všichni myslí, že moje starší ségra odešla na vysokou, bydlí na koleji a o víkendech paří do noci.

Nikomu jsem se nezmínila o tom, že se jen pár týdnů po začátku prváku vrátila domů, zalehla do postele a už z ní nevstala. Přesněji řečeno až do toho psycha v koupelně.

Alice se má skvěle. Vejšku prostě miluje. Jistě, vyřídíme jí, že jste se na ni ptali!

Tuhle lež opakuju tak často, až někdy sama zapomenu, že to není pravda.

Skoro.

Kolik tu asi v okolí může být léčeben?

Damon si drze přisune židli tak blízko, až mě ovane jeho dech.

„Tak či tak, sečteno, podtrženo, ten kluk je psychouš. Tohle by sis měla zapsat jako slovo pro dnešní den, Lil," navrhne s odkazem na můj účet na sociálních sítích, kde pod přezdívkou LogoLily nadšeně vymýšlím vlastní neologismy. „P-S-Y-"

„Vím, jak se to píše, děkuju mockrát." Znovu zalétnu pohledem ke klukovi v rohu třídy.

Jak velká je možnost, že byl ve stejné léčebně jako Alice?

Najednou jeho ruka znehybní a vzhlédne. Rychle se odvrátím.

„Rozhodně nevypadá, že by byl na hlavu." Vlastně si nejsem jistá, jak by měl takový případ pro psychiatra vypadat. Ale určitě ne jako tenhle kluk.

Damona tím rozesměju. „O to přece jde. Člověk nikdy neví, co se tomu druhýmu honí hlavou." Postupně ukáže na každého z nás prstem. „Kdokoli z nás může bejt ve skrytu duše blázen."

S tím ulpí ukazováčkem na mně.

„Ale jdi," prohodí Kali, „naše Lily je dokonalá."

Damon se k ní nakloní a dramaticky zašeptá: „Přesně. Na ty dokonalý si musíš dávat obzvlášť bacha. Jsou v hroznym napětí. Hromadí se v nich šílenství, až nakonec –" pleskne dlaní do lavice: „PRÁSK!"

Zakloní se na židli a se smíchem sleduje, jak jsem leknutím nadskočila. Jako by mi napjaté nervy zauzlovaly útroby a v žaludku se mi usadil ještě těžší kámen než obvykle.

„Ty seš *takovej* debil," odseknu a předstírám, že si nic nedělám z Damonových řečí ani z kluka v krajní lavici, který možná odhalil tajemství mojí rodiny. Jenže on mě teď pozoruje. Dívá se přímo na mě. Když se naše pohledy střetnou, usměje se, *jako by mě znal.* Zatraceně. Nenápadně na mě zamává s kousíčkem černého uhlu mezi prsty. Okamžitě se odvrátím a silou vůle sklopím zrak zpátky ke svým veršům.

„A jéje." Damon přelétá pohledem mezi mnou a tím novým klukem, jako by zavětřil kořist. „Ten psychouš mi balí Lily."

„Nejsem žádná *tvoje* Lily."

Přestože jsme se rozešli už před sto lety, Damon nikdy tak docela nepřijal fakt, že mu nepatřím, a s chutí mě trápí. Žaludek mám jako na vodě. Když se odvážím na kluka se slunečními brýlemi znovu podívat, stále mě propaluje pohledem, který připomíná laserový paprsek.

„Ha, to je až moc dokonalý," baví se Damon. „Víte přece, co se říká: vrána k vráně, nebo spíš cvok ke –"

„Vážně, Damone," přeruší ho Sam. „Musíš si ustavičně kompenzovat to svý malý péro tím, že se chováš jako největší kretén pod sluncem?"

Damon jí věnuje chlípný pohled. „Jo, vsadím se, že bys ráda viděla, co mi příroda nadělila."

„Jen si ho nech pěkně v kalhotách, Damone," usadím ho a dělám, co můžu, abych nedala najevo, jak mě ten kluk v rohu vyvádí z míry. Jenže mám pořád sevřené útroby a hrudí mi vibruje panika. I kdyby šlo o stejnou léčebnu, určitě by nic neprozradil.

Nebo jo?

„Ty ho *znáš*?" šeptne ke mně Sam.

Zavrtím hlavou.

„Víš to jistě?“ Sam se narovná a procedí koutkem úst: „Protože jde k nám. Přímo. Teď.“

Kapitola 2

Jdi pryč. Prostě *jdi. Pryč.*

Pohledem bych mohla do svých poznámek vypálit díru. Předstírám, že nevidím, jak se k nám blíží. Tvářím se, že jsem si nevšimla, že se zastavil přímo vedle mě.

„Lily, viď?“

Napřáhne ke mně ruku s prsty zaprášenými od černého uhlu, abychom se seznámili. Přijmu ji a snažím se ignorovat, jak na nás ostatní včetně Damona zírají s otevřenou pusou a očividně si užívají každičkou vteřinu tohohle trapného střetnutí. Pevně sevřu tužku a pokouším se zastavit příval hrůzy, který se šíří celým mým tělem.

Nezmiňuj se o Alici.

Prosím tě, nez–

„Já jsem Micah. S tvojí sestrou –“

„Se znáte z práce,“ dořeknu za něj a rychle se snažím něco vymyslet. Sotva se zmůžu na slovo. „Loni v létě jste spolu dělali v tom psím salonu, že jo?“

Přimhouří na mě oči s hnědými duhovkami a očividně nechápe, proč lžu. Na vteřinu se na mě upřeně zadívá, jako by o mně pochyboval, a já k němu vyšlu nejvýmluvnější pohled, jímž ho prosím, ať mě neprozradí. Trochu zmateně se zadívá na Sam s Kali a potom zpátky na mě.

„Jasně. Jo. V psím salonu,“ zopakuje pomalu a nepřesvědčivě. „Ty malý voříšky prostě miluju.“

Zůstane přede mnou stát dalších pár vteřin, které zdánlivě neberou konce. Mírně se pohupuje na patách, čímž přitahuje pozornost ke svým jasně zeleným ponožkám s opicemi, které má vytažené skoro až k lemu svých šortek. Ať už je tenhle kluk kdokoli, rozhodně nemá problém vyčnívat z davu.

„Psychouš!“ zakašle si Damon do dlaně.

Kluk se slunečními brýlemi se k němu otočí. „Cos to řek?“

„Hej, kámo. Hlavně klídek. Nechci žádný problémy.“ Damon zvedne ruce, jako by byl právě vyzván na souboj. „Jenom jsem říkal, že máš fakt hustý ponožky.“

Kluk v zelených ponožkách si potichu zamumlá jisté španělské slůvko, o němž s jistotou vím, že rozhodně nepatří k těm slušným, potom se otočí k odchodu a konečky prstů zavadí o plechovku energeťáku, která stojí na Damonově lavici. Udělá to zlehýnka, dotkne se jí jen natolik, aby ji převrhl. Na lavici okamžitě vytryskne žlutá tekutina a stéká Damonovi do klína.

„Co děláš, člověče?“ zařve a vyskočí, zatímco se mu v rozkroku rychle šíří mokrý flek. Jenže nový kluk už je na odchodu. Ruce má zdvižené v obranném gestu, jako že za nic nemůže.

„Sorry, *kámo,*“ prohodí a z hlasu mu jako jed odkapává opovržení. Damon vykřikuje něco o tom, že by škola neměla přijímat „takovýhle lidi“, a poklepává si mokrou skvrnu papírovou utěrkou, kterou mu hbitě podala Kali.

„Co to mělo bejt?“ zeptá se s pohledem upřeným na mé bílé klouby. Svírám tužku tak pevně, jako by na tom závisel můj život.

Pokrčím rameny a spolknu příval paniky. „Nemám tušení,“ zalžu. „Slyšela jsi Damona. Ten kluk je blázen.“

Jsem si jistá, že vím přesně, co to mělo být, ale nemíním si tady vylívat srdce – ne před Damonem, který čeká jako hyena na jakékoli šťavnaté drby. Dal by *cokoli* za to, aby se dozvěděl, kde ségra strávila uplynulých pár měsíců. Libuje

si v cizím neštěstí. Němci pro to dokonce vymysleli slovo – *schadenfreude*. Ale takovou škodolibou radost svým přehnaně soutěživým spolužákům nehodlám udělat.

Pokusím se vrátit ke své poezii, ale myšlenky už se mi rozutekly.

Co když ví o tom našem psychu v koupelně?

Co když to o Alici všem vyklopí?

Čím víc se snažím všechna *co kdyby* zahnat někam do koutku mysli, tím urputněji se vracejí zpět. Ty myšlenky mě úplně pohltí, až mě znovu přepadne nepříjemně povědomý pocit, že se vznáším nad vlastním tělem a jako nezúčastněná divačka sleduju svůj život skrz jakousi křišťálově čistou bariéru.

Ta scéna se mi odehrává před očima jako film: Giffordová vyzývá studenty v první řadě, aby přednesli své básně. Sam vstává a čte tu svoji: veršovaný jambický pentametr, v němž metaforicky hovoří o přespříliš napnutých houslových strunách.

Když konečně dojde řada na mě a Giffordová vyvolá mé jméno, jako bych už dočista opustila vlastní tělo. Dívám se na sebe samu, jak si do diáře odkládám kartičky s poznámkami i propisku, všechno si to tisknu k hrudi, jako by mě moje věci mohly ochránit před celým světem, a podobná zombie se ploužím před tabuli. Vidím, jak na mě všichni zírají, až na to, že vlastně nesledují mě, protože mé pravé já se svobodně vznáší vysoko nad Lily, a přesto ne tak docela Lily, která tam jen zakřiknutě stojí.

Jsem jako zkamenělá, trochu jako srnka, kterou taťka loni srazil na dálnici. Jako by mě v příští vteřině mělo napadrť rozmašírovat padesátitunové vozidlo.

Můžu vypadat ještě hloupěji?

Nedokážu si vybavit jediné slovo, a proto raději otevřu diář s poznámkami. Jenže můj mozek se zasekl u toho kluka se slunečními brýlemi.

Co když to všem poví?

Svrbí mě kůže, jako by mi na každém centimetru těla rejdili mravenci. Shora vidím, jak se škrábu na paži a prsty se mi pomalu sunou až ke krku.

Vtom Kali zkřiví tvář odporem a nakloní se na židli dopředu. „Fuj, nech toho. Vždyť ti teče krev."

Vidím samu sebe, jak si dlaní stírám kapky krve z holé kůže.

„Lily?" Hlas Giffordové mě vrací do vlastního těla. Zaplaví mě příval adrenalinu.

Co když to všem poví?

Ta myšlenka mi rozvibruje celé tělo, až mám pocit, jako bych měla každou chvílí vyskočit z kůže.

Kdy se tu udělalo takový horko?

Damon si zakrouží ukazovákem kolem ucha a potom na mě ukáže. Kluk, který sedí vedle něho, se tlumeně hihňá do dlaně.

„Jsi v pohodě?" posunkuje na mě Sam ze svého místa.

Přikývnu a ukážu jí zdvižený palec.

Další lež.

CO KDYŽ TO VŠEM POVÍ?

Slůvka na mých kartičkách mi splývají v rozmazanou skvrnu.

Seber se, Lily.

Začínají mi brnět konečky prstů.

Na hrudi mě tíží betonový kvádr.

Prostě se uklidni.

Ale já nemůžu.

Je pozdě.

Nedostává se mi vzduchu.

Chce se mi ječet.

Jenže jsem jako ochromená.

Všichni se na tebe dívají.

Nemůžu. Dýchat.

Tělo a mysl spolu nekomunikují.

Jsem vůbec ještě *uvnitř* svého těla?

Připadám si, jako bych umírala.

Umírám?

Určitě umíráš.

V hlavě mi tepe krev, hučí mi v uších.

Tělem mi pulzuje nový, zběsilý rytmus připomínající druhé srdce.

Tepe.

Buší.

Ohlušuje mě.

V koutcích očí mi vyskakují drobné zlaté hvězdičky.

Vzápětí je jako v kaleidoskopu střídá temnota. Musím odtud zmizet.

Přinutím se k pohybu, a než mě stačí kdokoli zastavit, utíkám pryč.

Kapitola 3

Bleskově doběhnu do umývárny přes chodbu a hodím šavli.

Dvakrát.

Opřu se o stěnu kabinky, potom spláchnu zvratky a svezu se na chladnou podlahu. Přitáhnu si kolena k hrudníku, abych se schoulila do co nejmenšího klubíčka.

Jsem v pohodě

Jsem v pohodě

Jsem v pohodě

Pod bříšky prstů cítím, jak mi tepna na krku horečně pulzuje. Aspoň sto čtyřicet.

Zhluboka se nadechnu a potom vzduch pomalu, pomalounku vyfouknu.

Nakonec ohlušující tlukot vzadu v týle utichne a rytmické pulzování se ozývá už jen z hrudi, kam patří.

Postupně opět získávám kontrolu nad vlastním tělem.

Mozek si ale stále jede podle svého.

Splašeně víří a chrlí myšlenky, o které nikdo nestojí.

Zhoršuje se to.

Ty *se zhoršuješ*.

A vzápětí se ozve ta nejprůbojnější, nejhlasitější ze všech, která se hlásí o slovo pokaždé, když mi hlava a tělo vypovědí službu:

Co když ti přeskočilo? Stejně jako jí.

Co když… už ses vážně zbláznila?

Kapitola 4

Důkazy

1. *Moje tělo má vlastní rozum.*
2. *Můj rozum má vlastní rozum.*
3. *Mojí sestře už přeskočilo.*
4. *Neustále mám pocit, že balancuju na vrcholku horské dráhy. Jenže nikdy nesjedu dolů.*
5. *Nedokážu. Vypnout. Mozek.*
6. *Jednou jsem při běhání málem hyperventilovala.*
7. *Zpanikařila jsem ve škole jen kvůli tomu, že nějaký kluk možná (no dobře, skoro jistě) zná Alici z léčebny. Momentálně sedím na podlaze umývárny jako nějaký magor.*

Zírám na body vypovídající o mém psychickém zdraví.

Tím, že jsem si ta slova zapsala na zadní stranu diáře a vidím to černé na bílém, mi to celé najednou připadá skutečnější. Už dlouho vím, že je se mnou něco špatně – že mi něco chybí. Konkrétně od chvíle, kdy se mi poprvé takhle rozbušilo srdce, rozutekly myšlenky a já zpanikařila, protože jsem se nemohla nadechnout. Došlo k tomu jen pár týdnů poté, co Alici odvezli do Fairview. Zrovna jsem si sama vyběhla na pozdně večerní trénink po naší čtvrti a vydala se stejnou trasou jako v den našeho psycha v koupelně. Při

běhu se mi v hlavě začaly obrovskou rychlostí míhat záblesky vzpomínek: Alicina krev. Jak prosila: *Pomoz mi.* Jenže já nevěděla jak.

Srdce se mi rozbušilo rychlostí milion úderů za minutu a plíce ze mě pumpovaly vzduch, až jsem nedokázala běžet dál. Od té doby mě to přepadlo ještě několikrát, ale zatím se mi pokaždé podařilo nezhroutit se během vyučování, všem na očích. Tedy až doteď. (Děkuju mockrát, pane Opičí ponožko.)

Dala bych cokoli za to, abych mohla po zbytek dne sedět tady na podlaze. Jenže někdo přece musí dohlédnout na to, aby všechny kousky domina zůstaly na svém místě. Vyškrábu se na nohy a lehce při tom svěsím hlavu, aby se se mnou přestala houpat zem. U umyvadla si opláchnu obličej studenou vodou a před zrcadlem si trochu propleskнu tváře, abych nevypadala jako královna všech zombíků. Tahle poslední, zatím nejhorší epizodka ze mě vysála veškerou energii. Je mi, jako bych právě uběhla maraton. Závod, v němž nikdy nemůžu zvítězit.

Drsnou papírovou utěrkou si otřu pramínek krve z místa na krku, které jsem si před zraky celé třídy rozškrábala.

Teď si všichni určitě myslí, že ti přeskočilo.

Do pusy si hodím žvýkačku, abych přebila nechutnou pachuť žluči, utáhnu si culík a nevšímám si tepající bolesti hlavy ani únavy, která ovládá mé tělo.

Mají pravdu.

Když se vynořím z umývárny, chodba je liduprázdná až na kluka s opičími ponožkami, který se opírá o hradbu školních skříněk. No paráda.

„Už je ti dobře?“

„Jo.“

Pár kroků popoběhne, aby mě dohnal, a potom se mi upřeně zadívá do očí zpoza svých hustých černých kudrn, které mu padají do tváře.

„Jenom se mi tam ve třídě zdálo, jako by se o tebe pokoušel panickej záchvat.“

„Já nemívám panický záchvaty.“

~~Mívám mozkový záchvaty. A taky tělesný.~~

Tuhle alternativní odpověď si ovšem nechám pro sebe. Není přece důvod, abych tu začala blábolit o své pochybné příčetnosti, a umožnila tak spolužákům, aby i *mně* přišili nálepku psychouška. Ať už se mi navíc děje cokoli, musí to být něco víc než jen panická ataka. To by přece znamenalo, že celý problém tkví jenom v mojí hlavě, ale jak by mohl, když mi zároveň buší srdce jako o závod, svrbí mě kůže a plíce marně lapají po vzduchu?

„Oukej. No, každopádně se omlouvám, jestli jsem řek něco špatně. Však víš, o tom psím salonu a tvý ségře.“ Při zmínce o *psím salonu* naznačí ve vzduchu uvozovky, jako bychom sdíleli společné tajemství. „Jde o to, že Alice o tobě ve Fairview pořád mluvila. Seš jí neskutečně podobná.“

Zarazím se uprostřed pohybu. Od učebny angličtiny, kam mám namířeno, nás dělí jenom tři další třídy a poslední, co teď chci, je vejít dovnitř s ním.

Vrána k vráně, cvok ke cvokovi…

„Koukni, Micahu – jsi Micah, že jo?“

Přikývne.

„Tak zaprvý, jsem úplně jiná než moje ségra. A zadruhý, takovýhle věci nemůžeš jen tak roztrubovat do světa.“

Micah si zastrčí pramen kudrnatých vlasů za ucho. Když se usměje, vystřelí mu vzhůru jedno obočí.

„Jaký věci?“

„Věci jako,“ nakloním se k němu blíž, „Fairview.“

Taky on se skloní. Je cítit malířským uhlem a hoblinkami dřeva. Není žádný vyvoněný šampon jako ostatní kluci.

„Proč šeptáš?“

Kolem nás projde skupinka mladších holek z běžeckého týmu, takže se rychle narovnám a odtáhnu se od něj.

„Prostě mi věř.“

„Díky za tip.“ Blýskne zuby v nelíčeném, přirozeném úsměvu, právě když se zpoza rohu vynoří ředitel Porter s našpulenými rty a svým charakteristickým výrazem *Jsem na lovu dětí a je to fajn zábava*.

„Pane Mendezi,“ rozlehne se chodbou Porterovo tlumené zvolání. „V Ridgeline zůstáváme během vyučování ve třídě.“

„Už tam mířím, pane,“ odvětí Micah, napřímí záda a s černými prsty u spánku předvede zasalutování. Porter se na mě zadívá, jako by se snažil přijít na to, co tu spolu vyvádíme.

„Smím vám připomenout, že jste ve *zkušební* lhůtě?“ upozorní ho. „Nedávejte mi záminku, abych si to ještě rozmyslel.“

Zírá na nás, jako by si říkal: *No tak zmizte, vy pitomci.* Rychle se proto vydáme zpátky do třídy. Uvnitř všichni sedí po dvojicích, jako by se chystali nastoupit na Noemovu archu. Postupně se po nás otáčejí a nestydatě civí. Vpředu u tabule se na nás Giffordová usměje.

„Skvělé!“ prohodí klidně. „Vrátila se nám i naše poslední dvojka!“

Všichni si nás přeměřují.

Říkala *dvojka*?

Jakože dvojka Lily a Micah? Nebo jinak: dvojka *To se mi snad zdá?*

Giffordová chce vědět, jestli jsem v pořádku. „Je naprosto normální, že člověka přepadne nervozita, jakmile má přednést svou práci ostatním,“ zašeptá mi spiklenecky.

„To ne, tím to není. Já jen –“ spustím, zatímco na mě všichni pořád valí oči.

~~Nezvládám to.~~

„Asi na mě něco leze.“

Lhářko, lhářko, sedmilhářko.

„Vy dva jste sice zmeškali náš společný úvod, ale pan Friedman vám jistě rád přetlumočí zkrácenou verzi toho nejdůležitějšího.“ Mluví tak rychle, až jí husté zrzavé kudrny poskakují kolem hlavy.

„Sloučili jsme naše dvě třídy, abychom zjistili, co vzejde z kombinace slov a výtvarného umění,“ ujme se slova výtvarkář s rozcuchaným plnovousem. Proplete si prsty a spojené ruce pozvedne před třídou. „Síla umění. Jako jeden celek.“

Giffordová dodá, že budeme tvořit projekt, ve kterém se propojí psaná i vizuální složka. Projekt, který vystihne sílu umění v naší komunitě. Máme na něj sedm týdnů a výsledná známka bude tvořit dvacet procent našeho celkového hodnocení. Polovinu z toho pak představuje samotné sdělení a zbytek to, jestli se nám podaří najít kreativní a originální způsob, jak se o něj podělit s co nejvíce lidmi. Dávají nám svobodu tvorby! *Čerpejte z hlubin své tvůrčí geniality!* Z přemíry jejich nadšení se mi chce stočit do klubíčka a usnout na milion let.

A vážně jsem skončila s *tímhle* klukem?

Mezi ostatními dvojicemi zavládne čilý šum. Všichni se navzájem představují, ale Micah na mě jen zírá s pozvednutým obočím a svým typickým úšklebkem, kterým jako by říkal: Zase mi to nějak prošlo.

„Čemu se směješ?“ vypálím na něj.

„Ty mě nemáš moc v lásce, viď?“

„Vůbec tě *neznám*.“

„A přesto už mě nesnášíš.“ Nakloní se ke mně a zašeptá: „Jen abys věděla, to Alice chtěla, abych na tebe dohlídnul.“

„Tak počkat. *Alice* si *o mě* dělá starosti? Tak zaprvý, je to k popukání, a zadruhý, jak vidíš, zvládám to i bez ní docela dobře.“

„Evidentně.“ Micah si prohlíží mou tvář s takovou intenzitou, až cítím nutkání vzít znovu nohy na ramena. „Jak to, že jsem tě nikdy nezahlídl o návštěvních dnech?“

„Zatím jsem tam nestihla zajít.“ Vlastně to není lež. Alice stráví ve Fairview ještě měsíc, takže ji pořád můžu navštívit, ale pochybuju, že mě chce vidět. Při našem posledním setkání jsem totiž bezmocně stála nad jejím tělem, zatímco ona málem vykrvácela. Vytěsním vzpomínku na ostří žiletky, protože se před ostatními snažím navodit pocit, že já rozhodně cvok *nejsem*. Damon si z protější strany třídy všimne, že se na něj dívám. Kalhoty už má suché, ale stále propaluje Micaha nenávistným pohledem, kterým mu slibuje bolestivou smrt. „Koukni, nevím, jak jinak ti to mám říct. O svý ségře se bavit *nechci*.“

Zvedne rezignovaně ruce dlaněmi vzhůru.

„Tak jo, fajn. Beru na vědomí, Larkinko.“

„Neříkej mi tak.“

„Furt jenom samý pravidla.“ Znovu se uculí a významně pozvedne obočí. Přímo uprostřed ho přetíná drobná jizvička. „Proč jich máš tolik?“

„Nevím. Proč máš ty tolik otázek?“ Věnuju mu pronikavý pohled, ale to ho neodradí. „Takže. Vypadá to, že jsme teď parťáci.“

Opře se v židli, až se celá lavice zhoupne. „Jo, vypadá to tak.“

Když si složí ruce za hlavou, všimnu si na vnitřní straně jeho zápěstí malého tetování. Středník. Už jsem ho viděla na internetu: je to symbol pro někoho, kdo přežil pokus o sebevraždu. *Je to, jak tvrdil Damon? Co je na těch drbech pravdy? Kolaps na veřejnosti? Přání vzít si život?* Zachytí můj pohled, který upírám na jeho zápěstí, a potom na mě nepřestává zírat, jako by mě vyzýval, ať ho vyzpovídám.

„Jenom se chci ujistit, že to budeš brát vážně,“ dodám raději.

Nechá lavici klesnout a zadívá se mi zpříma do očí.

„Je to výtvarka. Ta se nebere vážně.“

„Je to dvacet procent naší známky.“

„No a?“

„Jde mi o mou budoucnost.“

„A mně snad ne?“

„Já jen –“

„Jenom si vytváříš pár dost odvážných domněnek, jasně, chápu.“

Zhluboka se nadechnu. „Co takhle začít znova? Když už spolu musíme pracovat –“

„Ajaj, zase špatně.“

„Když už jsme parťáci –“

„Lepší.“

„Měli bychom si promyslet nějakej plán.“

Vytáhnu diář a otevřu ho na stránce s kalendářem.

„Máme sedm týdnů.“ Ke květnovému termínu odevzdání si namaluju červenou hvězdičku. „Takže si práci rozdělíme do jednotlivých týdnů a v tom posledním uděláme jen závěrečný úpravy a –“

„Ty se mi snad zdáš!“ Vytrhne mi diář z ruky. Pokusím se mu ho vyškubnout zpět, ale už jím drze listuje. Srdce se mi opět rozbuší narůstající panikou. *Mám v něm svůj seznam šílenství.*

Trvá celé dvě vteřiny, než mi tep vystřelí na dvě stě za minutu.

Hlavně zase nevyšiluj.

Hlavně zase nevyšiluj.

„Vrať mi ho, prosím,“ vyzvu Micaha slušně.

Zakryje si dlaní pusu a zavrtí hlavou.

„Tohle je ta nejulítlejší posedlost, jakou jsem kdy viděl. Ale stejně od něj nedokážu odtrhnout zrak.“

Vyškubnu mu sešítek z ruky, zastrčím si ho do batohu a pro jistotu důkladně zapnu zip.

„Koukni, nemusíš mě *chápat*. Ani já se nesnažím pochopit, proč máš na sobě ponožky s opicema a nosíš sluneční brejle, i když nejsi venku. Vlastně ani nemusíme pracovat

společně. Co kdyby ses prostě postaral o výtvarnou stránku a já si vezmu na starost psaní? Za pár týdnů se sejdeme a vymyslíme způsob, jak to spojit. Souhlas?“

Znovu se usměje a povytáhne obočí. „To má bejt další pravidlo?“

„To má bejt další otázka?“

Se založenýma rukama se znovu zapře o opěradlo židle, jako by se snažil něčemu přijít na kloub. Naštěstí v tu chvíli milosrdně zazvoní a on si přiloží špičku uhlu k čelu. „Tak se měj, parťačko. Dej vědět, kdybys potřebovala pomoc.“

„Nepotřebuju pomoc.“

~~A kdyby přece, byl bys tím posledním, komu bych si o ni řekla.~~

Damon se se skupinkou ostatních motá u východu ze třídy, takže Micah musí projít přímo jejich středem. Když je míjí, všichni spustí opičí povyk a strhnou mu z ramene batoh.

„Hlídej si záda, Magore,“ houkne Damon.

Během jediného dne si stihl zkazit pověst, vysloužit přezdívku a znepřátelit si největšího kokota na Ridgelinské střední.

Jestli někdo potřebuje pomoc, tak on.

Tohle místo ho pěkně semele.

Ridgelinský underground
354 To se mi líbí

Pozor, pozor: Micah Mendez je nebezpečnej. Dnes v podstatě napadl Damona a slyšel jsem, že na svý minulý škole vystartoval na nějakýho kluka. Totálně ho zadupal do země. Každopádně se nenechte zmást těma jeho debilníma ponožkama.

45 komentářů
Věřím. Ten kluk je divnej a snaží se až MOC.
Mně se ty jeho ponožky líbí!
Sázky na to, za jak dlouho se sám vyautuje?
Vsadím 20 babek, že ani tohle by nezvládl na první dobrou!

Kapitola 5

Z panické ataky se mi točí hlava ještě po vyučování.

Jenže povinnosti volají.

Kopnu do sebe energeťák a za chvíli mi už srdce poslušně poskakuje v rytmu čači. Než se konečně dohrabu na hřiště, Sam a zbytek běžeckého týmu už mají za sebou čtyři minuty z naší dvacetiminutové rozcvičky.

„Pozdě. Po rozcvičce dvacet kliků," křikne trenér Johnson, když se klusem připojím ke kamarádce.

„Tááákže," protáhne Sam. „Probereme to, nebo to chceš zamést pod koberec?"

„Co jako?"

„Tebe. Tvůj útěk ze třídy, jako by ti hořelo za zadkem."

„Aha, tohle."

„Jo, *tohle*."

„O nic nejde."

Sam se prudce zastaví uprostřed dráhy a založí si ruku v bok.

„Tak to ne, holčičko. Takhle se chovat nebudeš. Ne se mnou, s prototypem nejlepší kámošky pod sluncem. K čemuž mě ostatně předurčuje už moje jméno."

„Co s tím má co dělat tvoje jméno?"

Umlčí mě vztyčenou rukou.

„Veškerej výsměch si prosím nech až po skončení mýho proslovu." Posunkem ji vyzvu, ať pokračuje. „Vezmi si ty

největší hrdiny všech dob. Frodo. Kapitán Amerika. Jon Snow. Co mají společnýho?“

„Pláště s kápí? Nezdravé zalíbení v gelu na vlasy?“

„Špatně,“ odvětí. Když nám kouč pohrozí dalšími kliky, znovu se rozběhneme. „Mají svýho Sama. Jon Snow má Sama Tarlyho, roztomilýho nerda. Frodo má Sama, věrnýho hobita z Kraje. Dokonce i Kapitán Amerika má svýho kumpána Sama. A pokaždý když se přede mnou uzavřeš, okrádáš mě o mý svatý právo. O dědictví, na který mám podle jména nárok.“

„Musíš se pořád chovat tak… povýšeně?“

„Musíš si všechno pořád nechávat pro sebe?“

Sam čeká nějaké vysvětlení, ale já pro ni žádné nemám. Do plosek mi sálá horko z tartanového oválu. Mé ztěžklé tělo odmítá spolupracovat, ale silou vůle ho nutím běžet dál.

Nádech, výdech.

Prostě běž – pěkně jedna noha před druhou.

„Jde o Alici?“ zašeptá, protože kolem nás zrovna probíhá trojice dalších holek.

Počkám, dokud je nemáme z doslechu, a teprve potom jí šeptem odpovím: „Pamatuješ toho kluka z výtvarnýho programu? Toho s těma ujetýma ponožkama? Byl s ní ve Fairview. Málem se o tom zmínil před celou třídou.“

„A proto jsi zdrhla?“

„Jo.“

~~A pak je tu ještě ta věc s bušícím srdcem, plícemi, kterým se nedostává vzduchu, a závratí.~~

„I kdyby to ostatním řekl, Lil, *tys* přece ve Fairview nebyla.“

~~Zatím.~~

Proběhneme zatáčkou, kde kouč zapisuje na tabuli naše jména a vedle nich číslice. Lily Larkinová: 1,7 vteřiny. Tolik musím ubrat ze čtyřstovky, pokud se chci zúčastnit státního finále, které se koná za dva měsíce.

„A co na tom, že s ním budeš ve dvojici? Jde přece *o jeden* projekt."

Co na tom? Jde o to, že existuju ve dvou *hodně* odlišných světech. V jednom vyhrávám závody a dostávám samé jedničky, zatímco v tom druhém mi selhává mozek a moje sestra je zavřená v léčebně, protože už se sesypala. Dvě různé Lily, které se nikdy nesmějí potkat, pokud tedy chci alespoň jedné z nich zachovat zdravý rozum. A bratříčkování s Micahem by se *rozhodně* dalo považovat za střet těchto dvou světů.

Na vteřinu jsem v pokušení všechno Sam vyklopit. Jak nad sebou od chvíle, kdy Alice odešla, začínám ztrácet kontrolu. Jak probdím většinu nocí, chycená ve stahující se smyčce všech *co kdyby*. O seznamu na poslední stránce diáře i o tom, jak občas vyklouznu z vlastního těla a stanu se pouhou divačkou svého života.

Na opačném konci parkoviště Micah svižně šlape do pedálů jasně oranžového kola a nevšímá si Damona s jeho bandou pitomců, kteří na něj pokřikují.

Šplouchá mu na maják.

Tak to řekl Damon.

Tohle si lidi myslí o děckách, která projdou léčebnou nebo si sepisujou seznamy, jež dokazují, že přicházejí o rozum.

A právě proto se s tím nemůžu vůbec nikomu svěřit. Ani svojí nejlepší kámošce.

„Asi jsem jenom vystresovaná," řeknu.

Sam protočí panenky a teatrálně mi zamává rukou před očima.

„Haló? Jsme ve třeťáku. Je jasný, že dostaneme zabrat. Já tenhle měsíc každej večer ponocuju do jedný a cvičím jako divá kvůli tomu koncertu." Ukáže mi prsty na ruce, které má už zase přelepené náplastí.

„Tak vidíš. Občas je toho prostě trochu moc." Najednou mám v krku knedlík. „Chodit na ty správný hodiny. Dostávat

správný známky, aby ses mohla zapsat na ještě lepší hodiny. Nacpat si rozvrh tak, že než půjdeš na vysokou, jsi dva kroky před ostatníma. Jedeš soutěž, o který ani nevíš, že ses do ní zapsala."

Sam zastaví a popadne mě za ramena.

„Poslouchej mě. Stojí to za prd. To víme všichni. Ale zvládneme to, dostaneme se na vejšku, poslední ročník bude jedna velká párty a potom necháme tuhle díru za sebou."

„Když budeme mít štěstí," namítnu. „Vědělas, že vloni přijali na Berkeley jenom sedmnáct procent?"

Samým podrážděním zvrátí hlavu vzad.

„Lily Larkinová. *Nenuť* mě, abych ti vypnula Google."

„Ne, vážně. Co když ty přijímačky neudělám? Táta zoufale touží po tom, abych šla v jeho šlépějích. Všichni si o mně budou myslet, že nestojím za nic, a –"

„Skončíš pod mostem a budeš přežívat na promáčenejch křupkách z odpadkovýho koše?" Sam mě šťouchne pěstí do ramene. „Budeš v pohodě. Všichni to zvládneme. Už jsme skoro v cíli. Stačí prostě ještě chvíli vydržet."

Doběhneme na konec školních pozemků, kde se naše dráha křižuje s chodníkem podél Pacifické pobřežní silnice. Přímo před námi se otevírá širý oceán. Chystáme se odbočit vpravo a vydat se obvyklou trasou zpátky ke škole, když vtom mě Sam chytí za paži.

„Vím, co teď potřebuješ." Zadívá se s významně povytaženým obočím na pláž pod námi a potom zpátky na mě.

„Ne, díky. Kouč už si o mně takhle myslí, že na trénink kašlu." A neplete se. Přestala jsem makat. Zkusila jsem začít běhat jinudy, ale vzpomínky na Alici si mě dokážou najít kdekoli, tělo i mozek mi začnou zběsile protestovat a chtě nechtě se musím vrátit, ještě než se vůbec zapotím.

Kdybych to vítězství ve státním finále nepotřebovala k tomu, abych dodala lesk svojí přihlášce na vysokou, nejspíš už bych běhání pověsila na hřebík. Ale na to, abych teď

skončila, jsem dřela příliš. Můj tým na mě spoléhá, táta počítá s tím, že se na Berkeley dostanu, a já nemíním všechny zklamat.

„Kouč to nějak přežije," ušklíbne se Sam, zatímco sbíhá příkré schody z útesu na pláž. „Podle mě prostě potřebuješ drobnou odbočku," křikne na mě při tom.

Ohlédnu se ke škole, kde trenér právě spílá nějakému vyděšenému prvákovi, a rozhodnu se ji následovat. Beru schody po dvou, až konečně přistanu v měkkém písku. A pak už nás nic nezastaví, řítíme se přímo k vodě. Běžíme po linii pláže, kde se pevnina střetává s mořem, a uskakujeme před vlnami, které na nás útočí v pravidelných intervalech. Naše stopy jsou jako tajemství psaná v písku.

Zhluboka dýchám, plíce se mi plní vzduchem provoněným solí. Jako bych si tu vyčistila hlavu, nic mě neomezuje. Žádné cílové čáry.

Pláž máme samy pro sebe, jen v dálce na útesu Mrtvého muže někdo stojí. Silueta ozářená paprsky odpoledního slunce. Září i Saminy vlasy. S její usměvavou tváří osvětlenou sluníčkem a hrubým pískem pod nohama si dovolím jejímu ujišťování věřit.

Budeš v pohodě.

S podrážkami obalenými vlhkým pískem se rozběhneme zpátky ke schodům, takže svobodu otevřené pláže necháme za sebou.

„Tohle jsem potřebovala."

„Přesně tak. Protože já jsem Sam. Kámoška nad všechny kámošky." Nafoukne hrudník a k boku si přitiskne zaťatou pěst jako nějaká superhrdinka. „A ty můžeš bejt moje pomocnice – Labilní Lily!"

Dám se do smíchu a sebevědomě máchnu pěstí směrem k nebi. Snažím se působit jistěji, než jak se ve skutečnosti cítím. „Maluju čerta na zeď rychleji, než bys řekla Superman!"

„Neměly bychom si pořídit stejný pláště?"

„Jsem pro všema deseti!“

Zpátky na dráze se Sam přidá k vytrvalostním běžcům, zatímco mě čeká trest v podobě kliků. Jakmile mám splněno, spolu se sprintery zaujmu pozici ve startovních blocích. 1,7 vteřiny. Nic víc nepotřebuju.

„Přidej, Larkinová,“ křičí na mě trenér, když se ocitnu v polovině čtyřsetmetrového oválu. „Druhé místo zbyde na vítěze mezi poraženými.“

Zaryju paty do měkkého gumového podkladu, moje svaly mě usilovně pohání vpřed. Sam má pravdu. Cíl už máme na dosah. Stačí ještě chvíli vydržet.

Zírám na cílovou rovinku.

Prostě utíkej.

LogoLily: Slovo pro dnešní den
kurternus (podst. jm.) Pohyb vpřed k cíli, který se neustále vzdaluje, ale vy jako křeček lopotící se v kolečku věříte, že pokud doběhnete ještě o kousek dál, nakonec zvítězíte.

Z latinského *cursus* (běh) + *aeternus* (věčný)